

PÉNTEK IMRE

Ifjúságom emlékműve

*Már a koszorút leakasztom
fülemről, elég a tréfa.
Minek ide sok vacak rongy,
szeméttelpek hulladéka?*

*Unalmas lett a mártíromság,
bukott vigécek hősi póza.
Libeg a szélben lyukas, rossz zsák,
emlékművem fellobogózva.*

*Eldobom ezt a koszorút, mely
virágtalan, ócska drótváz.
Akinek itt nem jutott hely,
a dologhoz jó arcot vág.*

*Én kiszállok a kocsiból
ott, ahol nincs megálló.
A zörgő szerelvény ellohol,
jajgatva csattan át a váltó.*

*Az lesz ám a megérkezés,
ha magához ölel a talpfa.
Ünnepélyes lesz az egész,
döng tábori csinadratta.*

*Uraim! A végső megoldás,
az egyetlen, emberfölötti:
két sín magányát pompás
hiddal örökre összekötni.*

*Sugározatok gyászzenét
a rádióban hetekig,
és zokogjatok, hogyha két
hatalmas fülem temetik.*

Idyll

*„napot”! – köszön a ronda bérház,
és megemeli a tetőt.
Szemből kilóg egy vénlány,
ki még horgolt az előbb.*

*Csipketerítőn kis kutyuska,
herendi porcelánból.
A táncosnőnek sincsen nyugta,
folyton ugrál, viháncol.*

*A házmester harmonikázik,
ahogy gőzösen szokás,
hajókáznak nénik, bácsik,
mint szemben a zokogás.*

Baleseti jegyzőkönyv egy gondnoknő haláláról

Retkek, hagymák,
piaci pletykák közt
a legújabb primőr halálhíred volt.
Ott terítettek ki
a betonstand sáros kóplatóján
hagymák és krumplik társaként.
Hajadban zeller, sárgarépa,
saláta zöldje, árvácskatövek hulladéka.

***

Mint ócska krimiben
siklott veled a csónak,
unalmas a lemez,
mindig véletlenül
veszítjük el a jókat.
Tanúk: az ég, képeslap-fodor felhők,
távoli lombok, hőségben is didergők,
örök hallgatagok,
hiába öklendezik a csendet,
egyszer majd mégis mindent
el kell mondaniok.

***

Mikor fejed felett
lángolt a nap haragja,
eszedbe jutott,
mért maradtál így magadra?

A felszín üveg-közönyét
bezúzó szabdalt kezéd után,
világunk utolsó látszataként,
nyúlt-e valaki egyáltalán?

Hangtalan merültél,
zöld arccal, mint a víz,
ebben a töredék pillanatban
gyűlöltél-e valakit?

Telhetetlen leány,
aki megvetted a földi férfiak szerelmét,
s a tested úgy mutattad meg,
hogy beléd örült a mélység.

gyöngéd volt hozzád,
hogy megkapott,
szádba csúszott a nyelve,
homokra borult alakod
buborék gyöngyökkel felékszerezte.

Mondd, mi hiányzott neked,
milyen megadhatatlan,
amiért elhagytál mindent;
s nézünk utánad megzavartan.

Mondd, miért ámtottuk
magunkat oly sokáig,
remény rongyokkal tömve ki
a bizonytalanság éjszakáit.

Kiszolgáltatva lenni annak,
aki pimaszul élve maradt,
miért akartuk tőled el-
csalni a halálotat.

***

Püffedten szöktél, szeretőd
hízélgését elunva,
s ami a vízben fenn lebeg,
csak bomló és rémes hulla.

A csáklya körme durván belédkap,
felszakad lasztex fürdőruhád,
a rádzuhogó fűz alatt
játszol te Hamlet nélkül is
szemérmetlen Oféliát.

Emlékezik, zajong a tó,
hullám testtel simul öledbe,
mert aki egyszer megszeretett;
nem is tudja hogyan feledje.

***

Íme, a gondnoki iroda,
gondtalan szívvel tollászkodnak,
fel se tűnik már senkinek,
téged, innen csúnyán kiloptak.

*Egyetlen téves megrendelésed
föladtat, megjött, nem is késett.*

*Levelek fordulnak meglepetten,
rajtuk: a címzett ismeretlen.*

*Stimmel az összeg, mégis hibás
valamiképp az összeadás.*

*A könyvelés minden rovatából
egy-egyedül te hiányzol.*

*Csúszkál a fiók, az asztal forog,
leomlanak a számoszlopok.*

*S ha minden szorzást elvégzünk újra,
a végeredmény: kifacsart nulla.*

*Jegyzékek, számlák gyűrten, szakadtan
kavarognak a hűvös huzatban.*

***

*S amibe gyászunk belecsorbul,
bár így is mire kötelez,
hogy voltál, oly természetes volt,
nem vagy, ez is természetes.*

Hősök

*Egyetlen barátom ma itt
ez a rejtélyes szürke kőfal.
Az égen távozó repülőraj
zúgja búcsú valami hit.*

*Závár csattan, a fény vakít
mellemben pompás golyóval
fekszem a magasló gyomban
temetetlenül napokig.*

*A sorsom ez. A hősök sorsa.
Sírunk virággal teleszórva,
s dühtől fetrengve – ez most a cikk –*

*hallgatjuk, hogyan magyarázzák
emléküNKet félre a gyávák,
a kegyelet nyájas szónokai.*

PÉNTEK IMRE (szül.: Molnár Imre, 1942. február 27., Lenti) az ELTE magyar–filozófia szakán végzett 1966-ban, az Eötvös József Kollégiumban lakott. Zalaegerszegen él, a Pannon Tükör főszerkesztője. Többek között Radnóti Miklós- (1975) és József Attila-díjas (1994).). 1994-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjével tüntették ki.

Kötetei: *Éjféli pályaudvar*. Bp. Magvető, 1974. 105 o. (Új termés); *Édesség anti-reklám*. Bp. Magvető, 1979. 98 o.; *Lemondóka*. Versek és szövegek. Bp. Magvető, 1984. 81 o.; *Holt verseny*. Válogatott és új versek. Székesfehérvár, Vörösmarty Társaság, 1992. 140 o.; *Kényszer & képzetek*. Válogatott versek. 1964–1994. Budapest–Székesfehérvár, Széphalom Könyvműhely–Vörösmarty Társaság, 1995. 252 o.; *Vi(g)aszkereskedés*. Válogatott és még újabb versek. Székesfehérvár, Vörösmarty Társaság, 2002. 144 o.; *Félrebeszéd*. Zalaegerszeg, Pannon Írók Társasága, 2009. 79 o. (Pannon Tükör könyvek).